

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.escriptors.cat>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Paisos Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:
28 de febrer de 2019

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca Hora: 21,15 Coordinador: Andreu Loncà

Ramon Solsona

ALLÒ QUE VA PASSAR A CARDÓS

Barcelona, 1950

Llicenciat en Filologia Romànica Hispànica. Durant vint anys es va dedicar a la docència. El 1992 demana l'excedència per dedicar-se professionalment a la literatura i al periodisme. Actualment és articulista a La Vanguardia i s'encarrega del conegut espai «La paraula del dia» dins el programa radiofònic diari «El món» a RAC1.

Va debutar com a novel·lista l'any 1989 amb *Figures de calidoscopi*. Posteriorment ha publicat *Les hores detingudes* (1993) que va rebre els premis Crítica Serra d'Or, Prudenci Bertrana i Lletra d'Or; *No tornarem mai més* (1999), *Línia blava* (2004), *Llibreta de vacances* (2006) i *L'home de la maleta* (2011) amb la qual va guanyar el Premi Sant Jordi.

Amb el pseudònim de Lo Gaieter del Besòs publica *Botifarra de pagès! Versos per tocar el dos* i *Sach de gemechs*. La seva darrera novel·la *Allò que va passar a Cardós* publicada per Proa està ambientada en les obres hidroelèctriques a la Vall de Cardós dels anys 60.

L'any 2018 rep el Premi Joaquim Amat-Piniella (XVIII edició) per la seva obra *Allò que va passar a Cardós*, com a millor obra narrativa de temàtica social contemporània.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

En alguns manuals de teoria literària, allà on s'especula sobre les misterioses circumstàncies que converteixen un argument més o menys interessant en una bona peça literària o bé s'ensenya als aprenents d'escriptor a construir un "conflicte narratiu", se sol remarcar amb èmfasi la necessitat d'establir, al principi d'un conte o d'una novel·la, un "incident primordial". Aquest episodi clau és el que donarà el to de la narració i permetrà modular la tensió emocional al llarg de les seues pàgines. El lector, amb aquest ham

a la gola, no podrà abandonar la lectura: l'"incident primordial" haurà provocat en ell el mateix efecte que la porta entreoberta on s'aboca un infant. A l'altre costat hi ha un espectacle fascinant que no permet apartar la visió; un crim, un acte de sensualitat extrema, un enigma o una revelació. Tot lector és un xiquet que mira per la porta entreoberta i, si allò que veu l'enxampa, ja no aparta la mirada.

Cal anotar, en aquest punt, la semblança d'aquesta teoria amb allò que, en aquesta superxeria fascinant que és la psicoanàlisi, s'ha anomenat també escena primitiva o primordial (Urszene, en alemany), és a dir, aquell moment en què un nen contempla - o imagina - la relació sexual dels seus pares. I és que ara ja sabem bé que el reverend Sigmund Freud va ser un científic pèssim, però un colossal fabulador literari...

Ramon Solsona, que és un tipus que sap molt bé què s'ha de fer amb una ploma quan es té a la mà, comença la seua nova novel·la, Allò que va passar a Cardós, amb una desena de pàgines de molt alt voltatge. Una nevada s'anuncia i algú, mentre tots es resguarden, és al carrer covant un crim. Cauen les primeres volves i l'ànim de l'assassí ha anat in crescendo. La seua víctima és un guàrdia civil. El motiu de l'acte? cherchez la femme.

Aquest enterbolit venjador, que clava una piqueta a l'esquena de l'altre home, té la imatge d'una dona al cap. "No sé si passa sempre en els adulteris - reflexiona -, però jo vivia amb l'ai al cor, qualsevol contrarietat, per petita que

fos, em semblava que m'havia de delatar, perquè l'acusació de l'amor prohibit s'estenia a tots els meus actes".

Heus ací l'incident primordial. El sexe, els cels, la mort: els sospitosos habituals. Però això desencadena una història llarga i complexa, que Solsona vehicula, sobretot, a través dels diàlegs dels personatges. Som a la vall del Cardós, als anys 60. Una caterva de gent s'ocupa en la transformació hidroelèctrica. Hi ha immigrants i gent del país, franquistes i antifranquistes. Solsona hi aplica una reconstrucció molt meritòria de la parla col·loquial de tots aquests individus. Els andalusos i els civils, lògicament, parlen en espanyol (si Tolstoi, en Guerra i pau, fa que els aristòcrates s'hi expressen llargament en francès, no sorprendrà que en una novel·la catalana el proletariat parle castellà).

A poc a poc anirem posant noms als actors d'aquesta història. L'assassí primordial és Santi Vallory i la seua amant Rossita. Ell és tímid - les dones li fan un poc de por -, però amb Rossita s'aboca sencer. Ella és una senyora malcasada que ha trobat en Santi una mica de cortesia desesperada i un desllorigador sensual. La peripècia dels personatges avança com els rius del Pallars: amb una complexa virulència que alguns volen domesticar per convertir-la en simple fluid elèctric.

Com les muntanyes, també els cors dels personatges d'aquest ambiciós relat pateixen sotrats profunds, espasmes d'una tectònica convulsa auspicats pel grapat escàs de motius que determinen la sagrada continuïtat de la vida: amor, odi, poder. Aquest relat és un gran fresc dialogat, una radionovel·la que es centrifuga en un calidoscopi de bigarrada riquesa, on totes les vetes narratives s'entortolliguen fins a confluir al final, també com un riu.

La lliçó de tot plegat és que les motivacions de la gent són les mateixes a tot arreu, però cadascú juga, en el gran tauler biogràfic, amb el paper que pot o que li permeten. I és així com tot canvia però tot roman. I el que vulga contar-ho ha de saber que ja s'ha contat tot, però cal tornar-hi sempre, perquè cada lector és sempre el lector primordial.